

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/30/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716212793
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6716212793.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a sudkyň JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Anny Snopčokovej, v spore žalobcu: Majetkový Holding, a. s., so sídlom Prievozská 2/A, 821 08 Bratislava, IČO: 35 823 364, zast.: Mgr. Martin Babčaník, advokát, so sídlom Alžbetin Dvor 1348, 900 42 Miloslavov, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu škody 2.283,33 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 13C/178/2016 - 68 zo dňa 09. 10. 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 13C/178/2016 - 68 zo dňa 09. 10. 2017 z r u š u j e a v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Zvolen, ako súd prvej inštancie, napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému náhrady škody vo výške 2.283,33 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 05. 10. 2016 do zaplatenia, a to podľa zákona č. 514/2003 Z. z., tvrdiac, že súdny exekútor W. Q. B., ako orgán verejnej moci, z poverenia súdu vykonával exekúciu pre vymożenie nárokov žalobcu. V prípade exekúcie vykonávanej zrážkami zo mzdy podľa Exekučného poriadku § 81 v spojení s § 89 zákon upravuje postup súdneho exekútora tak, že zrazenú sumu vyplatí platiteľ mzdy priamo oprávnenému, ak sa však vykonané zrážky majú vyplatiť niekoľkým oprávneným, môže platiteľ mzdy zaslať zrazenú sumu exekútorovi, ktorý ju rozvrhne medzi oprávnených a sám vykoná odplatu. Výplatu zrazenej sumy oprávnených vykoná exekútor do siedmich dní odo dňa jej prijatia. Súdny exekútor W. Q. B. pri výkone exekúcie porušil svoju zákonnú povinnosť vyplatiť zrazené sumy oprávnenému do siedmich dní odo dňa ich prijatia. Okrem tohto porušenia zákonných povinností svojou činnosťou spôsobil prietahy v konaní, takže finančné prostriedky vymožené v rámci exekučného konania, vedeného pod EX 181/2004 v sume 2.283,33 Eur, tvorenej zrážkami z dôchodku povinného, použil a spotreboval zákonom nedovoleným spôsobom pre vlastnú potrebu, čím sa bez akýchkoľvek pochybností dopustil nesprávneho úradného postupu. Žalovaný v písomnom vyjadrení na svoju obranu poukázal na ust. § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. s konštatovaním, že s prihladnutím na skutkové okolnosti nemohla žalobcovi v súvislosti s postupom súdneho exekútora v období rokov 2005 až 2009 vzniknúť škoda, pretože žalobca v tom čase nebol účastníkom predmetného exekučného konania a vlastníkom pohľadávky, resp. jej časti a stal sa tak až s účinnosťou zmluvy o postúpení pohľadávky dňa 01. 04. 2011. Podľa žalovaného tak žalobca nespĺňa podmienku aktívnej vecnej legitímácie na vedenie tohto konania. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že žalobca nespĺňa podmienku nevyhnutnú na vedenie konania a nie je aktívne vecne legitimovaným subjektom, preto žalobu v celom rozsahu zamietol. Na odôvodnenie rozsudku uviedol, že škoda mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora W. Q. B., ktorému boli v období rokov 2005 až 2009 poukazované zrážky v celkovej sume 4.811,55 Eur, oprávnenému v tom čase M. O. O., a. s. bolo poukázané plnenie v celkovej výške 2.528,22 Eur. Súdny exekútor W. B. bol z výkonu funkcie podľa § 16 ods. 1 písm. c/ Exekučného poriadku dňa 30. 06. 2009 odvolaný. Je tak zrejmé, že k nesprávnemu

úradnému postupu a k vzniku škody došlo najneskôr ku dňu 30. 06. 2009. Stalo sa tak v čase, kedy oprávneným a poškodeným subjektom bola M. O. O., a. s., k postúpeniu pohľadávky žalobcovi došlo na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky, uzatvorenej dňa 01. 04. 2011, pričom nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom patrí iba poškodenému. Podľa názoru súdu prvej inštancie, doručenie oznámenia o vyúčtovaní exekúcie zo dňa 16. 05. 2013, je relevantné len z hľadiska určenia okamihu, kedy sa žalobca o škode dozvedel, nie však pre určenie, kedy a komu škoda reálne vznikla. Samotný žalobca v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody okrem iného uviedol, že W. Q. B. finančné prostriedky, predstavujúce zrážky z dôchodku povinnej do roku 2009, v celkovej výške 2.283,33 Eur použil pre vlastnú potrebu, a teda spreneveril. S poukazom na ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. je teda zrejmé, že pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Samotný žalobca teda vychádzal z toho, že škoda vznikla v súvislosti s činnosťou W. Q. B. ako súdneho exekútora v predmetnej veci. Nárok na náhradu škody spôsobenej týmto nesprávnym úradným postupom patrí iba poškodenému, ktorým je M. O. O., a. s. Ako je zrejmé z dokazovania, táto predbežne neprerokovala svoj nárok podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z. z. s príslušným orgánom, ani ho neuplatnila ako poškodený v súdnom konaní. Nesporné je, že žiadosť o predbežné prerokovanie, ako aj žalobu podal žalobca, ktorého však nemožno stotožňovať s poškodenou spoločnosťou, čo podľa názoru súdu zakladá nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto konaní. K nesprávnemu úradnému postupu došlo v čase, kedy bol účastníkom exekučného konania iný subjekt, konkrétne M. O. O., a. s., nie žalobca. Súd skonštatoval, že žalobca nespĺňa podmienku aktívnej vecnej legitímácie. Túto má ten subjekt, ktorý je nositeľom subjektívneho práva, v konaní o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom tento nárok podľa § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. patrí iba poškodenému. Žalobcovi tak nie je možné priznať ako poškodenému nárok na náhradu škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora, nakoľko poškodeným subjektom v prípade preukázania vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody by mohla byť iba M. O. O., a. s. Z tohto dôvodu súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Rozsudok okresného súdu považuje za nesprávny z dôvodu, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/ CSP a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Predovšetkým vytýkal súdu prvej inštancie nesprávne skutkové zistenia, keď súd ako moment vzniku škody určil najneskôr dátum odvolania W. Q. B. z funkcie súdneho exekútora, teda deň 30. 06. 2009. Súd tu nesprávne stotožnil moment, kedy došlo k nesprávnemu úradnému postupu súdneho exekútora s momentom, kedy oprávnenému v exekučnom konaní škoda reálne vznikla. Vytýka, že v rozsudku absentuje uvedenie dôvodov a právneho posúdenia, ktoré viedli súd prvej inštancie k záveru, že k vzniku škody (k strate v majetkovej sfére oprávneného) došlo najneskôr dňa 30. 06. 2009 a s ohľadom na túto skutočnosť je rozsudok pre absenciu riadneho odôvodnenia nepreskúmateľný. Poukazuje na svoju argumentáciu v tomto konaní, v zmysle ktorej k vzniku škody na strane oprávneného nedošlo v čase, keď súdny exekútor vymohol finančné prostriedky a ani v čase odvolania W. Q. B. z funkcie súdneho exekútora, Exekučný poriadok deklaruje okrem iného v § 16a kontinuitu pri výkone verejnej moci v rámci exekučného konania, definuje procesné postupy a opatrenia, prostredníctvom ktorých má ustanovený náhradník v súčinnosti s prezídiom komory a ďalšími orgánmi zabezpečiť prevzatie spisovej agendy a tiež finančné vyúčtovanie spisov, zahrňujúce aj prevod držby vymožených finančných prostriedkov. Až keď sa ani pri aplikácii Exekučným poriadkom stanovených procesných postupov a opatrení nepodarí ustanovenému náhradníkovi získať kontrolu nad finančnými prostriedkami, ktorými podľa finančného vyúčtovania mal pôvodný exekútor disponovať a túto skutočnosť oznámi ustanovený náhradník oprávnenému, možno konštatovať na strane oprávneného vznik škody. Aplikujúc na danú vec, až ukončením exekučného konania bez toho, aby bola oprávnenému poukázaná celá suma pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu bez toho, aby orgán verejnej moci získal/obnovil kontrolu nad finančnými prostriedkami, bolo možné konštatovať zmarenie uspokojenia pohľadávky oprávneného v dotknutej časti, a teda vznik škody na strane oprávneného. Až týmto momentom vznikla pre oprávneného právna prekážka brániaca mu v ďalšom vymáhaní neuspokojeného zvyšku jeho judikovanej pohľadávky (zákonne obmedzenie v zmysle § 61b Exekučného poriadku). Odvolateľ teda uzavrel, že ku škode došlo dňa 16. 05. 2013, kedy ustanovený náhradník súdneho exekútora ukončil exekučné konanie v prospech žalobcu proti povinnej a moment, kedy sa oprávnený dozvedel o škode, je deň doručenia predmetného vyúčtovania oprávnenému, t. j. 27. 05. 2013. V rozhodnej dobe bol

oprávneným v exekučnom konaní žalobca a je nepochybné, že mu v konaní svedčí aktívna vecná legitímácia. Pokiaľ súd prvej inštancie s poukazom na § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. tvrdí, že nárok na náhradu škody patrí iba poškodenému a v tomto prípade by to mohla byť iba M. O. O., a. s., vytyka rozsudku nedostatok dôvodov a právneho posúdenia v tomto smere. Vytkol súdu, že opomína konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu SR (príkladmo rozsudok sp. zn. 1M Cdo/8/2007), v zmysle ktorej sú nároky na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom bez obmedzenia prevoditeľné na iné subjekty, a to na základe všeobecných princípov prevoditeľnosti práva zo záväzkových vzťahov obsiahnutých v ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). V konaní bolo nesporné, že v čase zániku funkcie súdneho exekútora W.. B. bola oprávneným v exekučnom konaní spoločnosť M. O. O., a. s., táto v priebehu exekučného konania zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 01. 04. 2011 postúpila svoju pohľadávku vymáhanú v exekučnom konaní na žalobcu. V súlade s § 524 ods. 2 OZ a čl. II. ods. 4 Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 01. 04. 2011 bola táto pohľadávka postúpená na žalobcu spolu s príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými. Je tak zrejmé, že aj právo na náhradu škody, ako právo spojené s pohľadávkou, prešlo na žalobcu ako postupníka. Uplatňovaná škoda predstavuje časť pohľadávky, ktorá mala byť uspokojená v exekúcii a ktorá v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora uspokojená v danom rozsahu nebola, preto niet pochyb o tom, že toto právo na náhradu škody je právom bezprostredne spojeným s pohľadávkou. Žalobca sa domáha zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci na ďalšie konanie alebo alternatívne zmeny rozsudku tak, že súd žalobe v celom rozsahu vyhovie.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu k otázke stotožnenia momentu, kedy došlo k nesprávnemu úradnému postupom, s momentom, kedy v exekučnom konaní škoda reálne vznikla, uviedol, že súd prvej inštancie sa podrobne vysporiadal s touto argumentáciou žalobcu a jeho postup a rozhodnutie možno považovať za riadne a dostatočne odôvodnené. Ďalej poukázal na to, že žaloba nerozlišoval a neprípustne zamieňal okamih vzniku škody (najneskôr dňa 30. 06. 2009) a okamih, kedy sa žaloba o škode dozvedel (dňa 16. 05. 2013), pričom pre posúdenie aktívnej vecnej legitímácie je relevantným jedine určenie okamihu, kedy došlo k vzniku škody v súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom a kto bol v tom čase poškodeným subjektom. Samotný žalobca za titul nároku na náhradu škody označil nesprávny úradný postup súdneho exekútora v období rokov 2005 až 2009, doručenie oznámenia o vyúčtovaní exekúcie zo dňa 16. 05. 2013 je relevantné len z hľadiska určenia okamihu, kedy sa žaloba o škode dozvedel, nie pre určenie, kedy a komu škoda reálne vznikla. Z toho jednoznačne vyplýva, že škoda vznikla inému subjektu ako žalobcovi.

4. K bodu III. odvolania, kde odvolateľ vytkol opomenutie konštantnej judikatúry s uvedením rozsudku sp. zn. 1M Cdo 8/2007, žalovaná poukazuje na to, že ide len o jedno rozhodnutie najvyššieho súdu, pričom pojem konštantná judikatúra sa používa v súvislosti s opakovanou citovanou skupinou súdnych rozhodnutí či judikátov, ktoré majú vyjadrovať dlhodobú rozhodovaciu prax súdnych inštitúcií. Pritom žalobcom prezentované rozhodnutie sa zaoberá právnou úpravou a nárokom na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 58/1969 Zb., nárok uplatnený v tomto konaní sa posudzuje podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktorého úprava je odlišná a precíznejšia. Súd prvej inštancie pritom nepostupoval v rozpore s uvádzaným rozhodnutím Najvyššieho súdu SR a už vôbec nie v rozpore s konštantnou judikatúrou. Citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR možno podľa žalovaného považovať za prekonané. Poukázal pritom na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 15Co/65/2010 - 292 zo dňa 02. 03. 2011, ktoré bolo preskúmané aj Ústavným súdom SR, ktorý v uznesení sp. zn. IV. ÚS 72/2012 zo dňa 09. 02. 2012 okrem iného konštatoval, že: „tieto závery súdov považuje ústavný súd za relevantné z hľadiska konečného rozhodnutia o žalobe sťažovateľa a podľa jeho názoru by už samy o sebe postačovali o tom, že sťažovateľ nemohol by v predmetnom konaní úspešný“. Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu absencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Skutočnosť, že samotné rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nie je totožné s očakávaním a predstavami žalobcu, neznamená, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa žalovaného súd vec správne právne posúdil a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam. Navrhuje preto, aby ho odvolací súd ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), preskúmal vec v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario, rozsudok okresného súdu podľa

ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil a vec mu podľa ust. § 391 ods. 1 CSP vrátil na ďalšie konanie.

6. V ustanovení § 389 ods. 1 CSP sú citované vady, pre ktoré je možné, resp. nutné, rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Ide o vady, ktoré sú porušením základného práva strán sporu na spravodlivý súdny proces zaručeného Ústavou SR a ostatnými právnymi normami. Za takéto porušenie práva na spravodlivé súdne konanie treba považovať aj nedostatok riadneho a dostatočne právne a skutkovo presvedčivého odôvodnenia súdneho rozhodnutia v takom rozsahu, že sa tým stranám odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných opravných prostriedkov a odníma sa im možnosť riadne konať pred súdom. Za najzávažnejší nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu treba považovať nesprávne posúdenie veci a tým logicky nesprávne meritórne rozhodnutie vo veci. Takouto vadou je postihnutý aj napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie.

7. V prejednávanom spore žalobca - odvolateľ namieta nesprávne skutkové zistenia, týkajúce sa momentu vzniku škody, ďalej namieta nesprávne právne posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

8. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený právny stav. Nesprávne právne posúdenie znamená chybnú aplikáciu práva na zistený stav.

9. Ako je zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nebol aktívne vecne legitímovaným subjektom pre uplatnenie nároku na náhradu škody. Vychádzal z toho, že k nesprávnemu úradnému postupu a k vzniku škody došlo najneskôr ku dňu 30. 06. 2019, kedy oprávneným a poškodeným bola M. O. O., a. s., (k postúpeniu pohľadávky na žalobcu došlo zmluvou o postúpení pohľadávky uzavretou dňa 01. 04. 2011) so záverom, že nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom patrí iba poškodenému. Súd považoval doručenie oznámenia o vyúčtovaní exekúcie za relevantné z hľadiska určenia okamihu, kedy sa žalobca dozvedel o škode, nie pre určenie, kedy a komu škoda reálne aj vznikla. Vyvodil záver, že jedine poškodenému prináleží nárok na náhradu škody v zmysle § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., a preto žalobcovi ako postupníkovi uplatnený nárok nepriznal so záverom, že v tomto spore nie je aktívne vecne legitímovaný.

10. Odvolací súd uvedený právny záver nepovažuje za správny, nemajúci základ v príslušnej právnej úprave.

11. Odvolací súd k uvedenému poukazuje na ust. § 19 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z., v ktorom je upravená subjektívna premlčacia doba na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, táto je trojročná a začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený o škodu dozvedel. Pri nárokoch zo zodpovednosti za nesprávny úradný postup sa uplatňuje táto subjektívna premlčacia doba v zmysle ust. § 19 ods. 1 prvá veta citovaného zákona a začína plynúť okamihom, kedy sa poškodený o vzniku škody dozvedel, teda kedy zistil také skutkové okolnosti, z ktorých mohol vyvodiť vznik škody a aspoň orientačne aj jej rozsah. V tomto smere odvolací súd považuje za správnu argumentáciu žalobcu, v zmysle ktorej k vzniku škody na strane oprávneného nedošlo v čase, kedy súdny exekútor (pôvodne W. Q. B.) vymohol finančné prostriedky, ani v čase, keď bol tento exekútor odvolaný z funkcie, ako to nesprávne posúdil súd prvej inštancie. O vzniku škody sa teda poškodený mohol dozvedieť až potom, ako obdržal finančné vyúčtovanie predmetnej exekúcie (v danom prípade to bolo dňa 27. 05. 2013) a v tomto čase už predmetnou pohľadávkou disponoval žalobca, a to na základe uvádzanej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 01. 04. 2011. Tento potom aj požiadal Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky ako orgán verejnej moci príslušný konať v mene štátu v tejto veci o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle ust. § 15 a 16 citovaného zákona.

12. Odvolací súd považuje právny záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu za neudržateľný, odporujúci ustanoveniu § 524 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého pohľadávku možno postúpiť písomnou zmluvou (§ 40 ods. 1), na základe ktorej namiesto doterajšieho veriteľa (postupcu) nastúpi do trvajúceho záväzku nový veriteľ (postupník). V zmysle judikatúry aj právo na náhradu škody majetkovej povahy spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom možno postúpiť písomnou zmluvou (pozri R XX/XXXX). Okrem toho odvolací

súd upozorňuje, že Zmluvou zo dňa 01. 04. 2011 o postúpení pohľadávok nebola ešte postupovaná pohľadávka na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, postúpená bola judikovaná pohľadávka, v tom čase vymáhaná exekúciou. Aj z tohto dôvodu je zrejmé, že poškodeným v dôsledku nesprávneho úradného postupu je žalobca, ktorý získal judikovanú pohľadávku vymáhanú exekúciou ešte v čase, keď ešte neboli známe skutkové okolnosti nasvedčujúce vzniku škody - finančné vyúčtovanie predmetnej exekúcie. Odvolací súd vzhľadom na tento právny záver konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP), a to v otázke určenia okamihu vzniku škody, a tiež v otázke prevoditeľnosti nároku na náhradu škody, ako správne namietal v podanom odvolaní žalobca. Vzhľadom na tento nesprávny právny záver neskúmal vôbec súd prvej inštancie uplatnený nárok z hľadiska naplnenia zákonných predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., tento nedostatok nie je možné odstrániť doplnením dokazovania odvolacím súdom, preto odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. c/ napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 391 ods. 1, 2, 3 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že právnym názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého je žalobca v tejto veci aktívne vecne legitimovaným subjektom na uplatnenie práva na náhradu škody vzniknutej nesprávnym úradným postupom viazaný a je povinný vykonať dokazovanie na objasnenie splnenia predpokladov pre priznanie tohto nároku podľa príslušného zákona č. 514/2003 Z. z.

13. V novom rozhodnutí vo veci rozhodne súd prvej inštancie aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

14. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).